

Wanneer de mensch zich in een abnormalen toestand bevindt, komt gewoonlijk zijn natuurlijke aard te voorschijn, zoodat het „in vino veritas” steeds een gulden waarheid bevat. Hij beweert niet ten onrechte dat hij nooit de grenzen der kieschheid is te buiten gegaan. Bij de voorstellingen onzer oude meesters vergeleken — men denke aan sommige schilderijen van Brouwer, Ostade, Molenaar en Jan Steen, die hij blijkbaar gekend heeft, moet men erkennen dat Ver Huell's schetsen, hoe realistisch zij somtijds mogen zijn, ons gevoel nooit kwetsen of beledigen. Sommigen zijner geestigheden, zoo als het bekende „U studeert mijnheer? Ik ben student, Mevrouw” deden de ronde en werden tot een *bon mot* in de gezelschappen. De schetsbundel „de Visch en de Mensch” bevat eveneens herinneringen aan de akademiestad en hare

Een vriend die zijn vriend bezoekt, door een vriend van zijn vriend ontvangen.
(Uit „Zoo zijn er II”).

omgeving en zijn omtrent denzelfden tijd ontstaan. Bekend is de voorstelling van den visscher, die eensklaps een loeienden os achter zich ontdekt, dien hij aanstaart, zooals de eene os het den anderen doet. Als proeve zijner letterkundige gaven in dit tijdvak kunnen de parodieën op van Alphen's kindergedichten „voor de lieve jeugd aan onze hoogeschoolen” gedicht, — die meermalen niet zoo lief is, als zij zich wel eens voordoet, — beschouwd worden. De eerste bundel beleefde een vierden en het vervolg op de eerste verzameling een derden druk. Bij het studentengeslacht van die dagen zijn zij populair geweest. Daarin werden de dicteer-collegies, die destijds in de mode waren, naar verdienste geheld en enkele academische misbruiken, zooals de praetorgelden, die feitelijk fooien waren voor de dienstboden der professoren en thans gelukkig zijn afgeschafte, benevens de testimonium-collegies,